

"List do Rzymian" Katolicki Komentarz do Pisma Świętego

Scott W. Hahn. Wydawnictwo "W drodze", Poznań 2021

Hymn końcowy i doksologia (Rz 11,33-36)

ST: Hi 41,3; Iz 40,13; 55,8-9; Jr 23,18

NT: Rz 16,27; 1 Kor 2,9-16; Kol 1,16; 2,2-3

KKK: modlitwa uwielbienia, 2639, 2649; doksologia, 2641

[11,33] O głębokości bogactw, mądrości i wiedzy Boga! Jakże niezbadane są Jego wyroki i nie do wyśledzenia Jego drogi!

Na końcu rozdziału jedenastego Paweł zaczyna wielbić Pana.

Kto chce, może nazwać jego słowa hymnem, kto chce, poezją – niezależnie od tego, jak je nazwiemy, są one wyrazem zachwytu apostoła nad mądrością i wspaniałomyślnością Boga rozświetlającymi „tajemnicę” objawioną w 11,25-26¹ i „miłosierdzie” obiecanie wszystkim w 11,32².

O głębokości bogactw, mądrości i wiedzy Boga!

Nie sposób zgłębić mądrości Boga. Tylko Duch potrafi przeniknąć niemające granic przestrzenie nieskończonego umysłu Boga (1 Kor 2,10: **Nam zaś objawił to Bóg przez Ducha. Duch przenika wszystko, nawet głębokości Boga samego.**)

Nawet kiedy Boże zamysły stają się widoczne, przez Jego sposób kierowania całą historią zbawienia – my sami jesteśmy w naszym ludzkim pojmowaniu żałośnie ograniczeni.

I dlatego Paweł tak mówi dalej o działaniach Boga:

Jakże niezbadane są Jego wyroki i nie do wyśledzenia Jego drogi!

¹ Nie chcę jednak, bracia, pozostawiać was w nieświadomości co do tej tajemnicy - byście o sobie nie mieli zbyt wysokiego mniemania - że zatwardziałość dotknęła tylko część Izraela aż do czasu, gdy wejdzie [do Kościoła] pełnia pogan. I tak cały Izrael będzie zbawiony, jak to jest napisane: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel, odwróci nieprawość od Jakuba.

² Albowiem Bóg poddał wszystkich nieposłuszeństwu, aby wszystkim okazać swe miłosierdzie.

**[11,34-35] Kto bowiem poznał myśl Pana, albo kto był Jego doradcą?
Lub kto Go pierwszy obdarował, aby nawzajem otrzymać odpłatę?**

Te dwa okrzyki zdumienia i podziwu ubogaca dwoma pytaniami retorycznymi zaczerpniętymi z Pisma.

Pierwsze bliskie jest cytatu z Iz 40,13 w wersji Septuaginty:

Kto bowiem poznał myśl Pana albo kto był Jego doradcą?

Domyślna odpowiedź brzmi oczywiście: „nikt”.

Drugie pytanie to zdaniem egzegetów cytata z Księgi Hioba (41,3), być może przetłumaczony bezpośrednio z hebrajskiego:

Lub kto Go pierwszy obdarował, aby nawzajem otrzymać odpłatę?

I w tym wypadku domyślna odpowiedź brzmi „nikt”.

Paweł połączył dwa cytaty wskazujące, że bóg nie ma sobie równych, że Jego wiedza wyrasta ponad wszystkie Jego stworzenia i nikomu nie jest nic dłużny.

Wszystko, co każdy człowiek wie i posiada, otrzymał za darmo i w obfitości z góry.

[11,36] Albowiem z Niego i przez Niego, i dla Niego [jest] wszystko. Jemu chwała na wieki. Amen.

Zamykający rozdział werset utrzymany jest w duchu modlitewnym, tym razem jest to **doksologia**, czyli uwielbienie Boga i oddanie Mu chwały (**doksa**).

Paweł, mówiąc o Bogu w trzeciej osobie, stwierdza, że wszystko w kosmosie jest z Niego i istnieje dla Niego.

Trzecie sformułowanie, przez Niego, wydaje się dobrze opisywać Syna będącego Boskim Pośrednikiem stworzenia (

1 Kor 8,6: Dla nas istnieje tylko jeden Bóg, Ojciec, od którego wszystko pochodzi i dla którego my istniejemy, oraz jeden Pan, Jezus Chrystus, przez którego wszystko się stało i dzięki któremu także my jesteśmy.

Kol 1,16: Bo w Nim zostało wszystko stworzone: i to, co w niebiosach, i to, co na ziemi, byty widzialne i niewidzialne, czy Trony, czy Panowania, czy Zwierzchności, czy Władze. Wszystko przez Niego i dla Niego zostało stworzone.).

Paweł zamyka doktrynalną część Listu do Rzymian słowami:

Jemu chwała na wieki! Amen.

Podobna doksologia zamyka także cały list (16,27).